

çocuklar figüran gibi kalıyorlardı. Yaratılan çocuk tipi iyi, saf, temizdi. Zaman zaman büyüklerine önderlik ediyordu bu temiz kalpliliği ile. Aslında ilginçtir, çocukları gerçeklere duyarlı kılmak isteyen bu yazarların çocuk tipleri ideal çocuk kavramını getiriyordu. Çocuklar ara sıra hata yapsalar da anlayınca hemen düzeltecek tiplerdi. Akıllı, büyükler gibi sorumlu davranan çocuklar yarattılar. Ülkü Tamer'in "Günüşiği Hoşça Kal"daki Muharrem'in dediği gibi "Benim nerem çocuk? Kendimi bildim bileli çalışıyorum."

Canlı çocuk tipleri yaratan yazarımız Rifat Ilgaz. Örneğin, "Bacaksız Kamyon Sürücüsü"nde (1977), Bacaksız "köyden kente gelmiş, ekmeğini taştan çıkararak namuslu bir ailenin çocuğu" olarak tanıtılıyor. Kendi kendine düşünüp karar alan, aldığı kararları eyleme geçiren bir küçük. Sevimli, cana yakın ve yaramaz. İyi niyetli ama bu iyi niyet merakla karışınca çoğu kez başından büyük işlere karışıyor ve ceza gerektirecek durumlara düşüyor. Ne var ki romanın sonu tatlıya bağlanıyor ve Bacaksız kurtuluyor.

Rifat Ilgaz'ın romanlarında da Nezihe Meriç'in romanlarında da çocuğa büyüklerin fikirleri yüklenmeyip olaylar sanki çocuğun gözünden izleniyor (Bir Kız Tanıyorum 7 Yaşında -Nezihe Meriç). Sevinç, korku, üzüntüyü çocuk duygusallığı ile veriliyorlar. Meriç'in romanında bir serüven yok, daha çok günlük olayların iniş çıkışları var, ama hepsi çocuğun bakış açısından veriliyor.

80'li yılların sonu ve 90'lı yılların ilk yarısında yazmağa başlayan yazarlar da bu yöntemi benimsemişler. Elvan Pektaş'ın "Kuşlara Masallar" (1991) kitabındaki öyküler böyle çocuk gözünden anlatılmış. Günümüz yazarlarının yarattığı çocuklar Ilgaz'ın romanlarında olduğu